

Lewis R. Walton

Ómega

2.kiadás

BIK Könyvkiadó
BUDAPEST, 2018

Tartalom

Előszó	7
Prológus	9
1. "Segítenék neked, ha tudnék"	13
2. "Szomorú híreket kaptunk"	21
3. "Egy lángoló kard"	33
4. "Te vagy az az ember"	49
5. Ómega	61
6. "A megpróbáltatás minden lélekre eljön"	83
7. Kilenc sarkalatos pont	95
8. "Mint pusztító szélvész"	107
Képek	115

*„Megállni az igazság és az igazságosság védelmében,
amikor a többség elpártol tőlünk,
az Úr harcait harcolni,
amikor kevesen vannak a győztesek
– ez lesz a mi próbánk.”*

(Ellen G. White: Bizonyágtételek 5. kötet, 136. o.)

Előszó

Csak alkalmanként készül könyv ilyen világos és gördülékeny stílusban, hogy az olvasó – mint egy hullám taraján – könnyedén halad tovább az első fejezettől az utolsóig. Külön élvezetet és áldást jelent olvasása, ha ráadásul a témája is időszerű és általános érdeklődésre tarthat számot.

A kezében levő könyv pontosan így jellemezhető. Mielőtt kiadásra került volna, jó néhányszor átnéztem a kéziratot, és minden egyes alkalommal a szerző könnyed stílusának és az olvasót lebilincselő képességének hatása alá kerültem.

Ezen túlmenően mély benyomást gyakorolt rám az a különleges adottsága is, ahogyan az advent történelmet és a korabeli nemzeti és nemzetközi eseményeket összefüggésbe hozza egymással. „Szóecsetének” könnyed mozdulataival festett képe felöleli mindazokat az Egyesült Államokban, Kínában, Oroszországban és Németországban végbemenő eseményeket, amelyek azoknak a Battle Creek-i tüzeseteknek szolgáltak háttérként, amelyek mind a szanatóriumot, mind pedig a Review and Herald Kiadóhivatalt elpusztították. Így az adventizmust igazi élethelyzetbe illeszti, s elkerüli, hogy azt a benyomást keltse, miszerint az légüres térben mozog.

De az író többet tesz annál, minthogy irodalmi jártasságát bemutassa. Megbirkózott azzal a témával, amelyet minden h. n. adventistának nagyon gondosan fontolóra kellene venni. Ellen White a válságot, amely a XX. század kezdetén megrázta az egyházat, „a hitehagyás alfájának” nevezte, és arról prédikált, hogy a maga idejében az „ómega” fogja követni. Talán nincs egyetlen ember sem, aki pontosan tudná, mit értett Ellen White az „ómega” elnevezésen,

ELŐSZÓ

de az adventisták felelőtlenek lennének, ha nem keresnének valami tartalmi magyarázatot arra, mire gondolhatott. Az egyénnek meg kell tanulni azokat a leckéket, amelyekre a történelem tanít, hogy védekezni tudjon a történelem tévedéseinek ismétlődései ellen.

E könyv szerzője jó néhány olyan leckét indítványoz, amelyek az „alfa” tapasztalatból megtanulhatók, de következtetéseit illetően nem dogmatikus. Párhuzamot von az „alfa” és az egyházon belül folyó események között, de nem feltétlenül azért, hogy lezárja a megbeszélést. Úgy gondolom, e könyv kellő távlatról gondoskodik a folyamatban lévő eseményeket illetően is azáltal, hogy emlékeztet bennünket arra az útra, amelyen az Úr vezetett minket és azokra a tanításaira, amelyeket múltbeli történelmünkben nyertünk tőle. A jelen és a jövő veszélyeire egyaránt figyelmissé tesz. Mindenki, aki mélyen átgondolva, imádkozó szívvel olvassa, jobban felkészülhet arra, hogy hűségesen kiálljon Krisztusért és az igazságért az eljövendő válság során.

Kenneth H. Wood
az *Adventist Review* szerkesztője

Prológus

Mark Hanna jóképű, rövidre nyírt hajú, befolyásos ember volt, aki megszokta, hogy beszédei alkalmával sikereket érjen el. Példának okáért legutóbb is szinte „fél kézzel” az amerikai elnöki székbe juttatta William McKinley-t. Éppen most kezdődött el egy új évszázad. Az 1900-as év olyan fényesen virradt fel, mint egy új pénzérme, és amennyire Hanna szenátor láthatta, a jövő egyenesen a csillagok felé tartott. Így kiáltott fel: „A kemencék izzanak, az orsók már énekelik éneküket. Jóléttel együtt járó boldogság köszönt mindannyiunkra!”

Az Ohióból való szenátor nem állt egyedül ezzel a véleményével. 1900. január elsején a jövő ígérettel teljesnek látszott, mint egy tavaszi reggel. Ez egyszer a világ túlnyomó részében béke honolt. A több százmilliós Kína még nyitva állt az utazások és az evangélium hirdetése előtt. Az óriási földrész belsejében – melyet fiai és leányai Nagy Oroszországnak neveztek –, volt még egy kevés békességes idő, bár a homokóra szemcséi gyorsan peregtek: hamarosan nagy problémák követelnek nagy változásokat. Mégis majdnem két évtized múlik majd el, amíg a cár Téli palotája előtt az ágyúdörgés örökre megfordítja a történelem menetét és a kedvező alkalmakat Isten műve számára. Roppant változások sejlettek fel a holnapon túl, mint egy hatalmas vihar közeledését hírül adó első szélroham vagy a viharfelhők távolban feltűnő szürkesége, de az 1900-as év első napján néhány ember a napfényen kívül nem látott semmi mást.

„Az az ember aki az elmúlt évben nem tudott volna pénzt keresni, reménytelen eset” – ujjongott egy újság szerkesztője, és egy New York-i egyházi így lelkesedett: „A törvények egyre igazabbak, a vezetők humánusabbak, a zene egyre szebbé, a könyvek bölcsebbé válnak.”

ÓMEGA

A más véleményen lévők egyike egy 72 éves idős hölgy, aki történetesen ezen a napon Új Dél-Walesben, Ausztráliában tartózkodik. Néhány éven keresztül Ellen White egyre nyomatékosabban beszélt valami nagy katasztrófáról, amely nemsokára a világot éri, és habár észrevételei általánosságban divatjamúltnak tűntek az ő idejében, olyan szilárdan kitarzott mellettük, hogy figyelmet követeltek. „Rövidesen megsokasodik a halál, a pusztulás, a bűnözés és a gazdagok ellen elkövetett kegyetlenségek, akik a szegények rovására emelkedtek magasra. Akik kívül esnek Isten védelmén - bárkik és bárhol legyenek is - nem találnak biztonságot sehol. Embereket képeznek ki, akik arra használják találmányukat, hogy a csonkítás és gyilkolás leghatékonyabb gépezetét hozzák működésbe...”¹

Különös szavak, amelyek érzékelhetően nem tartanak lépést a kor hangulatával, és sokkal kevésbé könnyű figyelni rájuk, mint Newell Hillis tisztelendő megnyugtató elképzeléseire, aki Brooklyn-i gyülekezetének a bölcsebb könyvekről és az édesebb muzsikáról beszélt. Ám az új évszázad első napján az emberek jól tették volna, ha némi figyelmet fordítanak Ellen White figyelmeztetéseire, mert túl gyakran volt igaza a múltban ahhoz, hogy megengedje magának az ember a kijelentések semmibe vételét, és igazán kényelmes, megnyugtató álláspontra helyezkedjék.

Nem volt senki, aki sejthette volna azon az újévi reggelen, hogy Ellen White jóvendölései a beteljesedés küszöbén álltak. Még abban a hónapban szabadon bocsátják Lenint szibériai száműzetéséből, és keresztülvágva Oroszországon Nyugat-Európában keres menedéket. Anglia, Franciaország és Oroszország a vészjósló német szövetségre válaszként hamarosan megalakítja a hármas antantnak nevezett hatalmi szövetséget. Zürichben egy Albert Einstein nevű fiatal egyetemista már különleges képleteket írogat és az anyag energiává történő átalakításának lehetőségén tündöködik.

PROLÓGUS

1900 újév napja – Shanghaiban brit gőzhajók fordulnak lustán bójáiknál a Huang-p'u folyón a téli napsütésben sütkérezve. Szentpé-tervárott az orosz nemesség élénk piros szánkókon robogott a Néva folyó partja mentén, majd rohantak haza, hogy az estélyre átöltözzenek. Ez volt az, amit az orosz társadalom a szezon csúcspontjának nevezett. Szikrázó éjszakai forgatag, fehér atlasz-selyem köpenyek, egyenruhák lángvörös díszítésekkel – az estélyek évadja ez, ahonnan senki sem távozott hajnali három előtt, és a tisztek egészen addig maradtak, míg az eget gyöngy-, rózsza- és ezüstszínűre nem festette a hajnal.

Újév – Berlinben Alfred von Schlieffen gróf már tudja, hogy amikor kirobban a háború, átszelik majd Belgium bársonyos síkságait. Tudja, mert a térképek már felvázolták a támadási terveket.

Az Adventista Egyház írásaiban - a Battle Creek-i gyülekezetnek szóló figyelmeztetésekben - ez idő tájt egy végső, kétségbeesett erőfeszítésben tárulkoznak ki a szavak, felismerésért könyörögve, mielőtt túl késő: „embereket képeznek ki, akik arra használják fel találékonyságukat, hogy a csonkítás és gyilkolás hatékonyabb gépezetét hozzák működésbe. Ahelyett, hogy már meglévő intézményeinket bővítenénk, vagy újabbakat emelnénk, szabjunk határt a különféle igényeknek és küldjük szét távolabbi területekre a pénzt és a munkásokat.”²

Ami a világnak egy új aranykor hajnalának tűnt, az a történelem homokóráján a napnyugta közeledtét jelezte. A napfény - amely az 1900-as év első napját melegíti - talán az utolsó kedvező alkalom pillanata volt a békés munkálkodásra, mielőtt a történelem éjszakába fordulna.

Isten munkája a napvilágnál még végezhető, de az idő rövid. Most csupán egyetlen kérdés számít igazán: mit fog erre válaszolni Isten népe?